

ἡ ΚΑΜΑΡΑΝΑ

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννέα
κι' οἱ Νομάρχαι περιμένουν νὰ χορῆσουν γενναῖα

Ἐφημερίς
ποῦ διαβάξεις κι' ἀπορεῖς
θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρῶτ' ἐκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θ' ἄν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς

Τοῦ καθὲ φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Εἴκοσ' ἑπτὰς Ἰουνίου μηνὸς
π' ἀνάβ' ἡ γῆ κι' ὁ οὐρανὸς

Γιὰ τὸ ἄρθρον τοῦ Μακδόναλδ, πῶς ὁ Φάπας συζητεῖ καὶ τί ἄλλο μετὰ τοῦτο καὶ ὁ Κλάπας ἀπατεῖ

- Φ.— Σὲ θωρῶ συγκινημένον, καλὲ Κλάπα, κι' ἀπορῶ...
- Κ.— Σὺν Ρωμῆος ποῦ εἶμαι, βλέπεις, ν' ἀποφύγω δὲν μπορῶ.
Τοῦ Μακδόναλδ αἱ δηλώσεις κατετάραξαν κι' ἐμὲ
ἄν κι' ἐστάλησαν στοὺς Γάλλους σὺν πασίλλαις κομπλιμέ.
Φ.— Λὲς καλὰ... κι' ἐγὼ θαυμάζω τέτοιον Ἄγγλο Ὑπουργό,
ποῦ τοὺς τᾶψαλε σταράτα ὅπως κάνεις σύ,, κι' ἐγώ...
'Επὶ τέλους!.. Καιρὸς ἦτο τοῦ Δικαίου ἡ φωνὴ
ν' ἀκουσθῆ κι' αὐτὴ τρανὴ
κι' ὁ μικρὸς νὰ ἰδῆ πῶς κάποιος καὶ γιὰ 'κείνον ἀγρυπνεῖ
- Κ.— Ἄ! Μὰ ἦτανε καὶ τοῦτο, ἓνα χτύπημα γερὸ
εἰς ἐτοῦτον τὸν καιρὸ
δι' ἐκείνους ποῦ σὲ θάφτουν ἀπὸ πόθο ἱερὸ
στὴ γῆ μέσα ζωντανό,
σὺν ἐκείνους νὰ εἰποῦμε τὸν καυμένο.. ρετσινᾶ,
ποῦ μᾶς τόκισε τριάντα τσ' ἑκατὸ κᾶτι λιανὰ
καὶ μιὰ φέτ' ἀπὸ τὴ πλάτη μᾶς ζητοῦσε στὰ στερνά,
καὶ μᾶς ἔβαλε τὸ βρόχο ἀπὸ πόθο ἱερὸ (!)
νὰ μᾶς πνίξη τὸ λαιμό!
- Φ.— Τέτοιο χτύπημα, στ' ἀλήθεια!.. δὲν περιμένα ποτέ.
- Κ.— Ὅπως φαίνει' ἀνατέλλουν καὶ ἡμέραι θαυμασταί.
- Φ.— Κάποιος λύκος θὰ ψοφήση!
- Κ.— Πάρ' το πειὰ στὰ σοβαρὰ
ὁ Μακδόναλδ ἐπιμένει σ' ὅτι εἶπε φοβερὰ
καὶ θὰ ἰδῆς κᾶτι νὰ γίνῃ τώρα, τούτη τὴ φορὰ.
- Φ.— Ἄμποτε.. Κι' ἐγώ, Μακάρι νὰ βρεθοῦνε ἰσχυροὶ
τοῦ φτωχοῦ νὰ 'βροῦν τὸ δίκιο, ποῦ τὸ τραῦν' οἱ πονηροί.
'Ἄμποτε τ' ἀλλάξουν ὅλα καὶ νάρθοῦν ἄλλοι καιροί.
- Κ.— Ἐγὼ τώρα τὸ πιστεύω καὶ γι' αὐτὸ χειροκροτῶ
τὸν Μακδόναλδ καὶ μιὰ χάρι μοναχ' ἀπ' αὐτὸν ζητῶ
νὰ κυτάξῃ καὶ περὶ πέρα

- ἀπ' τὴ φίλη Ἀγγλιτέρα
νὰ κυτάξῃ καὶ στὴν πόλι
ποῦ τὴν θέλαν' οἱ Χαχόλοι
καὶ τοὺς πῆραν οἱ διαβόλοι
οἱ τοῦτέστιν ἐξ ἰδίων γεννηθέντες μολοσεβίκοι,
ποῦ τοὺς ξέσχισαν σὺν λύκοι.
- Φ.— Μὰ τὸν εἶδες μὲ τί τόνο τοὺς κοπάνισε γερά;
'Εγὼ τᾶχασα διαβάζων τέτοια ἄρθρα φλογερά.
- Κ.— Ἄμ' ἐγώ; Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πιάσῃ μιὰ μανία
κι' εἶπα νὰ τηλεγραφήσω στὴ Μεγάλῃ Βρετανία,
ὅτι πάντα στὸ πλευρὸ τῆς δι' ὑποθέσεις ἱερας
θὰ μᾶς εὕρῃ ἐκ τῶν πρώτων μὲ τὰς χεῖρας στιβαρὰς
- Φ.— Κι' ἐγὼ θέλω, δίχως ἄλλας περιττὰς περιστροφὰς
νὰ πληρῶσῃ κᾶτι λιγα καὶ ὁ φίλος Μουσταφᾶς,
ποῦ τὸ Γκαῖμπεν τὸ βαφτίζει
κι' εἰς Γριαβούζ τ' ὀνοματίζει
κι' ἀπειλὰς ἐν λόγους στέλλει
καὶ καράβια παραγγέλει.
μά.. κι' ἐπῆγε παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ πρίση τὸ λεμόνι
ἡ Καντροῖε Χανοῦμ
- Κ.— Ἄλλ' ὅμως, οὔτε αὕτη ἦτο μόνῃ
- Φ.— Τὸ γνωρίζω.. Ἄλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει δι' ἡμᾶς
κι' ἐπιμένω μόνον ὅτι κι' ἂν θὰ γίνονταν κιμᾶς
ἔσηκώθησαν στὸ πόδι νὰ χτυπήσουν τὸν Κεμάλ
καὶ τὸ 'βάλανε τελάλ
πῶς τὸν τύρανο δὲν θέλουν. Δι' αὐτὸ λοιπὸν μιλῶ
καὶ μὲ θάρρος τὸν Μακδόναλδ, καθὼς ἕλλην, προκαλῶ
νὰ φροντίσῃ, καὶ γιὰ κείνους ποῦναι κάτω ἀπ' τὴν Τουρκιὰ
μήπως πάψουνε νὰ τραῦνε κάθε μέρα... καὶ σβερχιά.
- Κ.— Μπράβο! Σύμφωνος μαζὴ σου! Καὶ σοῦ δίνω ἐντολή
νὰ τοῦ γράψῃς κι' ἀπὸ μένα τοῦ Μακδόναλδ π' ἐγκαλεῖ
τὸ φαρμάκι, ποῦ ἡ καρδοῦλα κι' ἡ δική μου μέσα κλεῖ
καὶ τοῦ πόνου τὸ ποτάμι π' ἀπὸ μέσα μου λαλεῖ.

**Τ'είναι τούτα πούσυμβαίνουν εις τόν κόσμον έλεεινά,
ή ό διάβολος τόν Σύμπαν, επί τέλους κυβερνά;**

Νέαι πάλι καταγίδες, και πλημμύραι και πνιγμοί,
τ'είλ' αυτά τὰ τελευταία
ταραχαί, αυτοκτονίαί, άπεργίαί, σκοτωμοί;
τραπεζών διακυμάνσεις κι' άλλα τόσα περιό σπουδαία
κι' έπ' έσχάτων άνεβαίνουν σ' όλα αυτά οι άριθμοί;

Ποιος διάβολος τή σφαίρα λοιπόν έχει καβαλίσει
και σφοδρώς κατακυλά;
ποιός τήν πάει προς τή δύσι
και σαρωόνιον γελά;

Κάθε μέρα μάς τρομάζουν φοβερώταται ειδήσεις
πού σέ πιάνει πανικός
και άφρώστιες αναγγέλλουν οι τηλεγραφοί επίσης
και δέν βρίσκεις έναν πλέον να μην είναι νευρικός

Πού στο διάβολο βαδίζει τόν λοιπόν ή σφαίρα τούτη;
για πού κάνει μακροβούτι;
'Επί τέλους δέν βουλιάζει και αυτή καμμά φορά
κι' έτσι πλέον να ιδούμε μιά τρομάρα, ή... χαρά;

**Τίνι τρόπω πάει θράσον
τευ καλόγηρου τόν ράσσον**

Κι' έτσι έφόρεσε τόν ράσσον ό άγένειος εισέτι
μ' ευχήν γέροντος άκμαίου, «μη άμάρτανε!... μηκέτι!...»
κι' άφου πήρε τήν ευχή του
μπήκε μέσα στο κελί του
για να είπῃ τήν προσευχή του

'Αλλ' εάν τόν ράσσον όμως ό καλός περιεβλήθη
είχεν όμως και καρδιαν νεαράν μέσα στα στήθη
και αυτής κανείς δέν είπεν έν τοσούτω να σταθῃ
και μαζῆ του ως τὰ βάθη του κελλίου να ταφῃ
Και ό Κύριλλος εις ταύρος παχυνθείς έν τῷ κελλίω
τήν άφρόπλαστην Ρουμπίνην βλέπων έν έξωκκλησίω
κατεφλέγη! με τήν πρώτη
σάν κουμπούρα μ' άβιζότη!

και καθως όρμα ό όνος όσφραινόμενος θηλείαν
έξεμάνη! και διψώντας να τήν ίδη εκ του πλησίον
γιατι ήτανε στ' αλήθεια θελκτική, με πονηριαν
τήν καλεί εις τόν κελλίον.

Ούτω πώς ό Κολλυριού τῆς Μονῆς τών Βλαχερνών
μετά τῆς έν Καβασίλλοις κατά τόν έωθινόν
έβλεπ' όνειρον τεργνόν
και σιγά, κατά πού λένε, ότι πιάνετ' άπ' τόν μάτι
ή καυμένη ή άγάπη
βοῆκαν και τόν μονοπάτι

και μιá μέρα πού ή φλόγα δέν μπορούσε περιά να σβύση,
τὰ όλίγα του τὰ γένεια, παρευθὺς να τὰ ξυρίση
άπεφάσισεν ό νέος και χωρίς μακρυγορίας
άφου ήσαν και οι δύο τῆς αυτῆς κατηγορίας
άπραχθήκανε μιá μέρα για να στήσουν τή σκηνή,
έεθα τσ' έφερεν ή μάγος τών έρώτων των φωνή!
κι' ή έφημερίδες γράψαν άπό έρωτα έμμανῆ
γιατι ήταν ή Ρουμπίνα διαλεχτή ως καλλονή
σάν πουλιά, σάν περιστέρια πᾶν' να χτίσουνε φωλιά
να χορτάσουν άγιασμένοι και οι δυο τους τὰ φιλιá

Κι' έτσι επέταξε τόν ράσσον ό καλόγερος μακράν
κι' ή ευχή του γηραλέου τῷ έδόθη δωρεάν
κι' ή καλόγερα κοντά του
λέει περιά τὰ πατερμά του
συμπληροῦσα τήν χαράν!...
κι' έτσι σβύνουσιν, νομίζω, τήν σφοδράν τους πυρκαϊάν...

'Αλλ' έν τούτοις, είχαν μιαν να τους δώσω συμβουλήν:
Μέσ' τήν ζέστην τήν τρελλήν
να μην έκαμναν τόν σάλτο και ν' άφίσουν τήν Μονήν
και να τρέχουν ιδρωμένοι
στῆς φυγῆς των τήν τρεχάλα
πάνω στ' άλογο... καβάλλα,
υποθέτω πως μπορούσεν ό καθείς να περιμένη
να περάση λίγο ή ζέστη
δίχως βιάσι συνεχείας του καλού «Χριστός 'Ανάστη».

Μ' άφου τῷθελαν να γίνη, όπως έγινε και πάλι
«'Η Καμπάνα» στην άγάπη και τών δυο δέν άμφιβάλλει
κι' επειδή αυτη προ πάντων τή σπουδαία έχει θέσι
λόγω πούσαν καλόγεροι οι γενναίοι έραστοι
μολονότι και ή θέσις και τών δύο θα χηρέψη
νάβρουν ότι τους άρέσει
μα άπογόνους, ως εκείνοι, να μη φτιάσουνε ποτέ!...

**'Απεργία εργατών στον Πειραιά
με καθρόνια με ντουφέκια και... βιολιά
ένῶ τάλογα του Κράτους φέρνουν μιá γυροβολιά**

Κλωτσαίς άλόγων, ντουφεκιαίς και τραύματα και φόνοι
ιδου λοιπόν εκ Πειραιώς, τόν Κράτος έν εικόνι,
και μετά τούτο φτιάσιμο και όλα μέλι γάλα,
και παροχάς τών εργατών στο τέλος στάλα, στάλα.

Κλωτσαίς, γρονθοκοπήματα
και κεφαλών σπασίματα
φωναίς, τσολοπατήματα
και μάχαιραι και πόνοι
και μούντζω και βλαστήματα
σφυρι δρεπάνι, άμόνι
του Κράτους ή εικόν
μαζῆ με τήν επέλασιν άπο τό 'Ιπικόν,
και φυλακήν θυῶ, κύριε, τῷ στόματι ημών!!

'Αψίκοροι! 'Εθαύμασα πολλάκις όπως τώρα
τήν τρομεράν σας; 'Ελληνες, πολεμικήν σας φόρα,
πού πάντοτε έπέρχεσθε ταχείς, ως είδος μπόρα
κι' άμέσως επιστρέφετε στην ησυχή σας ώρα!!
δι' όπερ και εκλήθητε νομοταγείς πολὺ!!
διότι ένῶ τὰ κάνετε για μιá στιγμῆ γιαλί
και ούτε καν άφίνετε κοκόρι να λαλή,
γυρνάτε στα έρείπια και κλαίτε σάν τρελλοί

Λοιπόν: Κλωτσοπατήματα
και κεφαλών σπασίματα
ιδου ποιόν τόν Κράτος σας ώ! 'Ελληνες τρελλοί
και ύστερα φτιασίματα,
μάτς μούτς θεριά φιλήματα
και μούντζω και βλαστήματα
κι' άλόγων πηλαλήματα
τό Κράτος έν εικόνι
και ή Δημοκρατία σας πού χαίρονται οι χρόνοι

Πώς έπερασεν ή Πέμπη ένωρίς, μά και μετά
και τήν άλλ' ήμέρα τ' είδα είς τά μάτια μου μπροστά.

Φ.— Μοῦ φαίνεσαι χαρούμενος λιγάκι, φίλε, Κλάπα.
Ποῦ ἦσουν; ποῦ γύριζες;

Κ.— Νά μάθης θέλεις Φάπα;
'Επήγα στά 'Ολύμπια ένα καφέ νά πιῶ
και είδα κι' έναμάρωσα και εκεί και τή Ρηνιώ
μέ γκρι και τήν Τιτίνα της μέ φόρεμα έμπριμέ
τόν κύριον Χαράλαμπον δρθόν μπροστά σ' έμέ
'Ηταν κι' ή Κουτσικοπούλου μέ τό μαῦρο της μαντώ
και ή 'Αλμα ή ώραία μένα φόρεμα λευκό
μέ σανζάν καλή μπροζτουρα και μαντύλι στό λαιμό.
Είδα τήν Γιαννακοπούλου μέ μπέξ φόρεμ' άνοιχτό
άλλά και τήν δεσποινίδα.

Τήν κυρία κόλια είδα
και τόν κύριον άκόμη, και τόν Τάκη Γεωργιτσό...
τό Χασάπη, Βλαχογιάννη, ποῦ καθώσαντ' ως έγώ;

Φ.— Και δέν είδες τή Λουκία τή Μαρφίτσα; Πώς κι' αυτό;

Κ.— Μέ τά κόκκινα τήν είδα έπροχθές γιά νά σοῦ 'πῶ,
τή μικρή Κουτσικοπούλου μέ φουλάρ, γιάκ' λευκό
και μέ γκρι άκόμη είδα και τόν φίλτατο γιατό
τόν καλό Δημητριάδη και τήν Παναγιωτοπούλου
και τās τρεις της δεσποινίδας και τήν Γεωργακοπούλου

Φ.— Πώς; Δέν ἦταν ή κυρία τοῦ Λαμπίρη, ή Φωφώ;

Κ.— Αὐτή ἦταν στήν 'Εξέδρα ένωρίς μέ τό γιατρό
μέ ζωρζέτ καφφέ έμπριμέ
'μπροστά μάλιστα σέ έμέ

'Αλλά και ή Φωτοπούλου μ' ένα φόρεμ' άρζαντέ
ή γλυκεία Τραμπαδόρου μέ στύλ ρόζ, πολὺ άχνό
ή κυρία τοῦ Καρέλλου ποῦ καιρό είχα νά ιδῶ
και μέ κόκκινα κοντά της ή καλή μας Κατινούλα
ή καλή Κυριακοπούλου, ως επίσης ή Χρισούλα

Μπομποτή μέ έμπριμέ
μά και ή Μανωλοπούλου π' όπως φάνηκε σ' έμέ
κι' αὐτή έφερ' έμπριμέ.

Φ.— 'Αλλη;

Κ.— Πώς; 'Η Λυμπεράλλη
ποῦ δέν έχομε και άλλη
μέ φωνή τόσο πολὺ
και ώραία και καλή

Φ.— 'Αλλαις είδες;

Κ.— 'Ω! βεβαίως και τόν νέον Περαλιά
κι' άλλη μία ποῦ φοροῦσε έξ βραχιόλια στή σειρά
κι' άλλαις όπου άλλη μέρα μ' ἦσυχία θά σοῦ εἰπῶ

Φ.— Κι' αὐτά όλα;

Κ.— Είδα τήν Πέμπτη όπως γύριζα κι' έγώ
κι' έπροχθές Παρασκευή

στήν **Πλατεία τῶν Συμμάχων** είδα μάζεψ' άρκετή

Φ.— Κι' είδες; Ποιόν;

Κ.— Πρώτα τόν Ράγγο τόν καλόν πολιτευτή
γελαστόν ως πάντοτ' είναι μέ τόν Πάνο' νά μιλή
τήν κυρία τοῦ Τσιλλίρα είς τά μαῦρα βουτηχτή
τήν κυρία Πριονά

τήν μικρούλα Καραμπίνη π' όπως ἴδη δέν ξεχνά
και τήν Γεωργακοπούλου μέ τό φόρεμα τό μπλέ
τή μικρή Ζαφειροπούλου ποῦ φοροῦσεν έμπριμέ

Φ.— 'Αλλους;

Κ.— Πώς; Τόν 'Ολανδέζο τόν καλόν εκεί κοντά
μέ τόν Κάστανον άντάμα π' εκεί πάει τακτικά!
Είδα επίσης τήν Χαρίτου τήν μικρή 'Αγγελουπούλου

τόν 'Ηλία 'Αλέξανδρου και τήν κόρη Τασσοπούλου
μέ τ' ώραίο βεραμάν

δέν τό λέου γιά κοπλιμάν,
τήν κυρία Τασσοπούλου μέ τόν κύριο μαζή
τόν Παπακωνσταντινό'λο ποῦ καθόταν από 'κει
Τόν Σωτήρι τόν Μαριτάκο, τόν Ευάγγελο Τολιά
τās δύο Κάζαγλη τās είδα και πρό πάντων τή Χαρά
μέ τά σās καθως επίσης τήν Κυρία τοῦ Κουκούλη
ως επίσης και τήν Κούλα

Φ.— 'Αλλους
Στάσου γι τι χάνω

Φ.— Βάλε κι' άλλαις μέ τό νοῦ

Κ.— Μέ τά βεραμάν τήν είδα τήν μικρήν Αὔγερινου
Είδα τόν Παλαιολόγο δικηγόρο και τό Λάμπη
και τόν Νίκον άδελφόν του στοῦ 'Ηλεκτρικου τή θάμψη
τόν Γιαννόπουλο Θανάση δικηγόρο και άκόμα
κάποιο φίλο ποῦ δέν είδα μέ κλειστό ποτέ τό στόμα

Φ.— 'Αλλους;

Κ.— Πώς τόν Σουβαλιώτη δικηγόρον και αὐτόν
ένα φίλον εκλεκτόν

τόν Νικόλαον ποῦ είναι μεταξὺ τῶν άθλητῶν
πρώτος 'Ολυμπιονίκης, όπως ξερω, τῶν Πατρῶν

Φ.— 'Αλλους;

Κ.— πώς; Είδα 'κει πέρα τό Βασίλη τό γιατρό
ἦγουν τόν 'Ασημακό...

τήν Κυρία του επίσης όπως μόρεσα νά ιδῶ.

Φ.— 'Αλλους;

Κ.— 'Οχι! Γιατ' οί άλλοι εκαθόσαν μακρυνά
κι' άλλοι πάλι όπου ἦσαν απ' τήν άλλη τήν μεριά

Φ.— Πώς; Λοιπόν: στραβέ, δέν είδες τόν καλόν 'Επιτελάρχη
τήν κυρία του; τήν Μάχη;

Κ.— 'Αλλ' αὐτούς, καλέ, τοῦς είπα κι' απ' τήν άλλη τή φορὰ

Φ.— 'Εγώ θέλω όταν διηγείσαι νά τά λές μέ τή σειρά,
μά πως διάλογο νά στό 'πῶ...
έγώ θέλω τό και τό

και στήν άλλη νά προσέχης νά σέ βρίσκω τακτικό
κι' όχι άλλες νά τῆς γράφης και καμπόσαις νά ξεχνās

Κ.— 'Αλλ' άδίκως τσαμπουνās
τῆς προσέχω μία, μία

Φ.— Μά κοντά σου εκαθόταν μέ τό στύλ και ή Σοφία
μέ τόν Κώστα μέ τά άσπρα, ποῦ φορεῖ πάντα γιαιλιά

Λοιπόν βλέπεις πως σέ πιάνω καιδέν βγάνεις τσιμουδιά

Φ.— 'Επιμένω γιάτ' άκούω και παράπονα πολλά
δι άλλαις πάντα γράφεις και τῆς άλλαις λημονās

Κ.— είς τό μέλλον θά προσέχω όπως λέει κι' ό Πριονās

Φ.— 'Ετσι μπράβο και νά κάνης πάντα κρίσεις φωτεινās
και νά μήν άκούς φωνās

γιά τοῦς δυό μας ταπεινās.
'Εμεῖς νάμαστε μās πρέπει στή δουλειά προσεκτικοί

και νά μήν άκούς τί λένε από 'δῶθε κι' από κει
ή «Καμπάνα»—πρέπει νά ναι, ως εικός, προσεκτική

και στό λέγω αὐτό, γιάτι
μόνον ἔτσι ή «Καμπάνα» θε νά ιδῆ τήν προκοπή!!

Τόν Δαυρέντιο δέν είδες μέ τά Σπόρ απ' τοῦ Τσολιά
ποῦ καθότανε στήν άκρη μέ τό φίλο Κουρμουλή;

Κ.— 'Εχεις δίκηο και τό κλείνω και δέν βγάνω περὶ μιλιὰ
ποῦ κι' αὐτός γιά Σπόρ μιλεῖ...;

Εἰς τόν φίλον μας Σκαρπέτα τό καλόν έξοχικόν
μπύρα πρώτης παγωμένη! κι' ότι θέλετ' εκλεκτόν.

**Μ' ἐκλογὰς Δημάρχων πάλι
νέος σάλος μὰ... χαλάλι!**

Νέος σάλος! Νέο χάλι!
καὶ Δημάρχων νέα πάλι
ἀνατέλλουν ἐκλογαί,
τῶν παρῆδρων κοινοτήτων
παμπληθῶν ἱκανοτήτων!!!
ὡς ὑποψηφιοτήτων
καὶ τοῦ καθ' ἑνὸς γεγέ!!

Νέοι ἔρωτες καὶ πάλι
καὶ βουτριάς μὲ τὸ κεφάλι
ποιὸς νὰ μπῆ στὸν κορβανὰ
καὶ σὰν ἔμπη καμαρώνει ἀπ' τὴν πόρτα τῆ μεγάλης
κ' ἐσὲ πάντοτε ξεχνᾶ

Νέους ἔρωτας καὶ πάλι
καὶ βουτριάς μὲ τὸ κεφάλι
ὁ καθένας ἀρχινᾶ
καὶ παιᾶνα κ' ὕμνους ψάλλει
πῶς τὴν ψῆφο νὰ σοῦ πάρῃ,
νὰ σ' ἀρπάξῃ στὰ στερνὰ
καὶ σ' ὑπόσχεται μὲ χάρι
δυὸ κλωτσιαῖς στὰ πεινὰ!

Νέος σάλος! Νέο χάλι!
κι' ἐκλογαί Δημάρχων πάλι
καὶ ἀκούοντ' ὑποσχέσεις
ἐξαιρέτως θαυμασταί
κι' ὅσοι τρέχουνε γιὰ θέσεις
βρίσκουν ἀφθαστα τὰ κάλη
τῶν ὑποψηφιοτήτων ποῦ αὐτοὶ ἀκολουθοῦν
καὶ φωνάζουν νὰ σὲ πείσουν διὲν ὑπάρχουν ἄλλοι
σὰν ἐκεῖνον... τὸν δικόν τους, κι' ὅσοι θέλουν νὰ σωθοῦν,
ἄς προστρέξουν ἐν τῷ ἅμα
μετ' αὐτοῦ νὰ πᾶν ἀντάμα
γιὰ νὰ γίνῃ κι' ἡ ρεκλάμα,
καὶ σωτήρες ἀπ' τὸ πλῆθος μόνοι ν' ἀνακηρυχθοῦν.

**Στὸν Τσαλδάρην δυὸ λογάκια
νὰ πᾶν κάτω τὰ φαρμάκια**

Τώρα π' ἀποκοῦν αἱ πόλεις, πότε ἢ μὴ, κοντὰ δ' ἡ ἄλλη
θὲς μικρὸ εἶναι, θὲς μεγάλη.
καὶ μὴ λαχαναγορὰ
καὶ ἀγγούρια κολοκύθια πάντα δροσερὰ καὶ κρῦα
θὲς νὰ πέρῃς μ' ἀφθονία
κι' ὄχι πλέον στὴ σερὰ,
τοῦ Τσαλδάρη ἡ μανία
ἐξακολουθεῖ πολὺ
κι' ὅσο τοῦ φωνάζουν κράττει,
Παναγῆ μου, τὸ ἰνάτι
ἄχ! καλὲ μου, Παναγῆ
αὐτὸς πάντοτε συγκράτι
τὸ πηγαίνει κι' ὀμιλεῖ
πάντα ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ
«περδικούλα μ' γιορνανάτη
ποιὸς μοῦ σέβαλε στὸ μάτι
καὶ σὲ τυρανεῖ πολὺ...»

Τώρα π' ἀποκοῦν αἱ πόλεις καὶ τὰ λάχανα φτηνὰ
καὶ τὰ σέσκλα καὶ τ' ἀνίδια
τὰ μαρούλια κουνουπίδια
καὶ θ' αὔξησον τὰ σκουπίδια
ἔτσι τὰ καθημερ'νὰ
φρέσκιας ἔχουμε δηλώσεις
κι' ἐργατῶν διαδηλώσεις
καὶ αὐταῖς μὲ ἀφθονία
μέσ' τῆς ζέστης τῆ μανία,
ποῦ μπορεῖ νὰ παλαβώσης
ἀν διαβάσεις συνεχῶς,
γιατὶ δλ' οἱ Ἑλληνάδες ἐπιμένουν ἀτυχῶς,
ὄλοι μέτρα νὰ προτείνουν γιὰ τὴν κάθε ἀτυχία
καὶ πρὸ πάντων ἐπιμένει εἰς αὐτὸ καὶ μὴ κυρία
ποῦ καὶ ποῦ σποραδικῶς
κι' ἔτσ' ἀκοῦς σειρὰ βλακείας
κι' ὄχι λίγαις πονηρίας
καὶ αὐτὰ καθημερ'νὰ
κι' οἱ σοφοί, ποῦ τὰ διαβάζουν σ' ἀπαντοῦνε φωτεινὰ
τὰ στερνὰ τιμᾶν τὰ πρῶτα καὶ τὰ πρῶτα τὰ στερνὰ

Λοιπὸν, δέσ' το Παναγῆ μου, στὸ κεφάλι σου κι' αὐτὸ.
Πᾶψε περὶ νὰ ἐπιμένῃς μέσ' τὸ δύστηχο καιρὸ!
Ἔλα κι' ἄφισ' τὰ ἰνάτια!
πήγαιν' ἔμπα στὴ Βουλὴ!!!
νὰ χαρῆς τὰ δυὸ σου μάτια,...
π' ὄλη ἡμέρα σὲ καλεῖ..

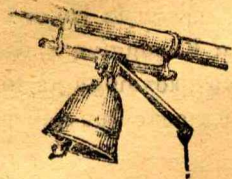
**Στήλη ἀλληλογραφίας
διὰ λόγουσ ποιικιλίας
μὲ ὀλίγαις ἀγγελίας**

Δι' ἐκείνους ποῦ θυμῶνουν ξύδι, ἀψὺ πραγματικὰ
στὴν ὁδὸν Κορίνθου θάβρης ἀριθμὸς τριάντα ἑπτὰ
ἔχει ξύδι ὁ Δημήτρις γιὰ τ' ἀγγούρια, τῆς ντομάταις
γιὰ σαβόρο, γιὰ παντζάρια, γιὰ τουρσία καὶ δι' ἀντράκλας
καὶ λογιῶν λογιῶν θαλάταις
κι' ἡ τιμὴ του λογικιά

Εἰς τοῦ Γ. Μουτσοπούλου ἦλθαν πρώτης μπιμπιζῆ
κι' ὁποιοσδήποτε ἐκεῖ νὰ σπεύσῃ πρὶν νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ.

Ἐπὶ τέλος μετὰ χρόνους ἀρκετοὺς εἰς τὴν Πατρίδα
καὶ τὸν Κώστα καὶ τοὺς ἄλλους Σαμαρτζῆδες πάλιν εἶδα
π' ἐγκατέστησαν ὄραϊον Σινεμά εἰς τοῦ Βουρνᾶ
κι' ὁποιοσ πάει ἐκεῖ πέρα, κάθε πίκρα του ξεχνᾶ!!!

«Ο «ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ» σπουδαίαν μεταρρύθμισιν ἀγγέλλει
καὶ στοιχεῖα ἐν τοσοῦτῳ νέα, τέλεια μᾶς φέρει
κι' ἀπὸ ὕλην ὁ καθένας θὰ εὐρίσκει διὲν θέλει
κι' ὅπως πάντοτε προσέχει ὁ Χαράλαμπος καὶ ξέρει
θὰ τὴν κόμην ἐνα κουκλάκι
μὲ δημηγύσεις ποῦ μποροῦνε νὰ σοῦ διώχνουν τὸ φαρμάκι

Εἰς τοὺς φίλους ὅσοι θέλουν φύλλα ἄλλων ἀριθμῶν
δωρεάν τοιαῦτα τώρα ἀποστέλλονται ἐξ ἡμῶν,
μὰ νὰ σπεύσῃτ' ὅσοι θέλτε πρὶν κι' αὐτὰ ἐξαντληθοῦν
γιατὶ τότε δὲν μποροῦνε ἐξ ἀρχῆς νὰ τυπωθοῦν.